

Posudek magisterské práce Dušana Homoliaka,

Osobnost Dušana Homoliaka by se dala charakterizovat jako perfekcionista který nikdy není úplně spokojený s výsledkem své sochařské práce. Vždy staví na perfektním zvládnutí formy i materiálu. Už jeho první práce jsou na tom postaveny. Při prvním odlévání objektu vytvořeném na téma zátiší použil techniku odlévání do papírové hmoty a výsledek byl naprosto přesvědčivý. Stejnou technologii v daleko komplikovanější podobě zopakoval i při realizaci portrétní sochy své babičky. I zde použitá technologie byla základem pro to aby se dobře namodelovaná socha stala ve výsledku výjimečná. V několika dalších pracích přesvědčil sebe i ostatní, že na tomto principu lze stavět a vytvářet z obyčejných témat a objektů neobyčejné sochy. Ve druhém ročníku vymodeloval postavu své sestry, sochu odlil do laminátu a ten potom docizeloval do podoby která formu sochy doslova rozsvítla. Podobné ho účinku dosáhl i u figurálního portrétu své ženy. Kdyby nebyla socha v závěrečné fázi tak dotažena a v detailech dobroušena šlo by jen o banální studii v sádře. Dušan na konci třetího ročníku svá studia na rok přerušil a odjel do USA. Po návratu dokončil bakalářské studium a váhal zda-li dále pokračovat. Nakonec se rozhodl školu neopustit a já to považoval za dobré rozhodnutí.

V magisterském studiu pokračoval na svobodnějších tématech a přes abstrakci a pokus o konceptuální tvorbu se ve své závěrečné práci opět vrátil k figurě a k intimnímu tématu spojenému s jeho rodinou. Rozhodl se vymodelovat portrét svého dítěte. Ležící mimino má opět dotaženou formu. Ve své práci těží z pocitů a dojmů které prožívá jako otec prvního dítěte, Chtěl zachytit nejen radost ale i tíživý pocit zodpovědnosti který jak sám popisuje , přerůstá až ve strach. Ti kdo prožili roli rodiče jistě vědí o čem vypráví, je jen otázkou zda forma kterou volí o tomto pocitu vypovídá. Jeho práci znám zatím v její fragmentární podobě to znamená, že vím jak bude vypadat v jednotlivostech ale v celku ji uvidím až na hodnocení. Znam plastiku ze které bude Dušan sestavovat svoji kompozici a troufám si říct že samotná plastika je v dotažené formě sama o sobě nosná. Dítě je namodelované v posici na zádech se symetricky složenýma nohama a naopak s nesymetricky rozpaženýma rukama. Ve spodní části mi svoji formou mimino trochu připomíná májské sošky ale horní polovina je zcela evropská. Myslím, že je trochu cítit, že autor chtěl z rodičovské radosti a lásky vytvořit portrét který bude jen a jen portrétem. Zkoušel několik materiálů vhodných pro odlití sochy. Začal svým oblíbeným papírem a přes sádku se dostal k betonu. Celá socha ve své ideové i tvarové jednoduchosti i dotažené formě dává velký prostor vyznění materiálu do kterého je provedena. V tomto základním spojení a v rozhodnutí může být velmi nosná. Nejsem si úplně jistý, že zmnožení a znásobení sochy vypovídá o skutečných pocitech autora. Na druhou stranu je mi vlastně jedno jaké sdělení a pocity má autor když je výsledek přesvědčivý. U samotné sošky v přesvědčivém a dotaženém materiálu nebudu váhat. V případě komposice se nechávám překvapit.

Práci hodnotím.....

M. Gabriel

